

програє в конкурентній боротьбі, відстаючи від провідних держав світу за рівнем розвитку рекреаційно-туристичної інфраструктури та якості рекреаційних послуг, зокрема через непослідовну державну політику у сфері рекреації та туризму, нестабільність інституту державного управління, відсутність державного фінансування всієї галузі (у 2015-2016 рр. у державному бюджеті не закладено коштів на її розвиток, створення відповідної інфраструктури, здійснення відповідних повноважень Міністерства економічного розвитку і торгівлі України). Дана ситуація вимагає рішучих кроків з визначення державної політики у даній сфері, потребує об'єднання зусиль органів державної влади, органів місцевого самоврядування і передовсім громадськості. Адже рекреаційно-туристична сфера повинна бути повноправною галуззю економіки, яка прискорює структурні зміни в господарських комплексах регіонів, сприяючи розвитку територій та підвищуючи рівень їх конкурентоспроможності.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 р. №385 // Урядовий кур'єр від 03.09.2014 р. № 160.
2. Програма розвитку туризму та курортів у Львівській області на 2014 – 2017 рік: Рішення обласної ради від 29.04.2014 № 1087 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oblrada.lviv.ua/oblprog2015>

ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНЕ ГОСПОДАРСТВО ЯК СКЛАДОВА РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

П. Т. БУБЕНКО, д-р екон. наук, проф.

Північно-Східний науковий центр

НАН України і МОН України

61002 Україна, м. Харків, вул. Багалія, 8

office.nesc@nas.gov.ua

Ю. О. БАБЕНКО, студентка

Харківський національний університет міського

господарства імені О. М. Бекетова

61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17

office.nesc@nas.gov.ua

Житлово-комунальне господарство (ЖКГ), виконуючи головну місію життєзабезпечення населення міст та селищ міського типу, та ресурсно-енергетичної підтримки об'єктів регіональної виробничо-господарської діяльності, не може існувати інакше, аніж у динамічному розвитку разом з регіональною економічною системою. І якщо з різних причин трапляється таке, коли оновлення та інноваційного розвитку підприємств галузі не відбувається,

то це слід вважати ознакою кризового стану не лише суб'єктів ЖКГ, а й всієї регіональної економічної системи.

Ось чому економіко-організаційні зміни і модернізація підприємств ЖКГ мають відбуватися разом з модернізацією регіональної соціально-економічної системи. Ще одним аргументом на користь такого висновку є те, що певна територія (регіон) і її система ЖКГ наділені певним комплексом однорідних характеристик (системна цілісність, зв'язки з оточуючим середовищем, динамічність змін, рефлексійна поведінка, керованість).

Виходячи з цього, на регіональному рівні буде органічним механізми системної модернізації суб'єктів ЖКГ вбудовувати та поєднувати зі створюваними моделями регіональних інноваційних систем (PIS), які останнього часу набули істотного розвитку як з точки зору економічної науки, так і практичної реалізації.

PIS – це своєрідна організаційно-технічна, експертно-консультаційна, фінансово-економічна й інформаційна система, що забезпечує соціально-економічний розвиток регіону за рахунок стійкого та випереджального розгортання виробництва і реалізації інноваційної продукції та послуг, залучення у господарську систему регіону внутрішніх і зовнішніх інвестицій, синергетичний ефект від підключення до системи супутніх сфер економіки регіону (високотехнологічні індустріальні галузі, телекомунікації, сфера послуг і дозвілля).

Логіко-структурна модель взаємодії двох великих організаційних систем – галузі житлово-комунального господарства та регіональної інноваційної системи представлена на рисунку 1.

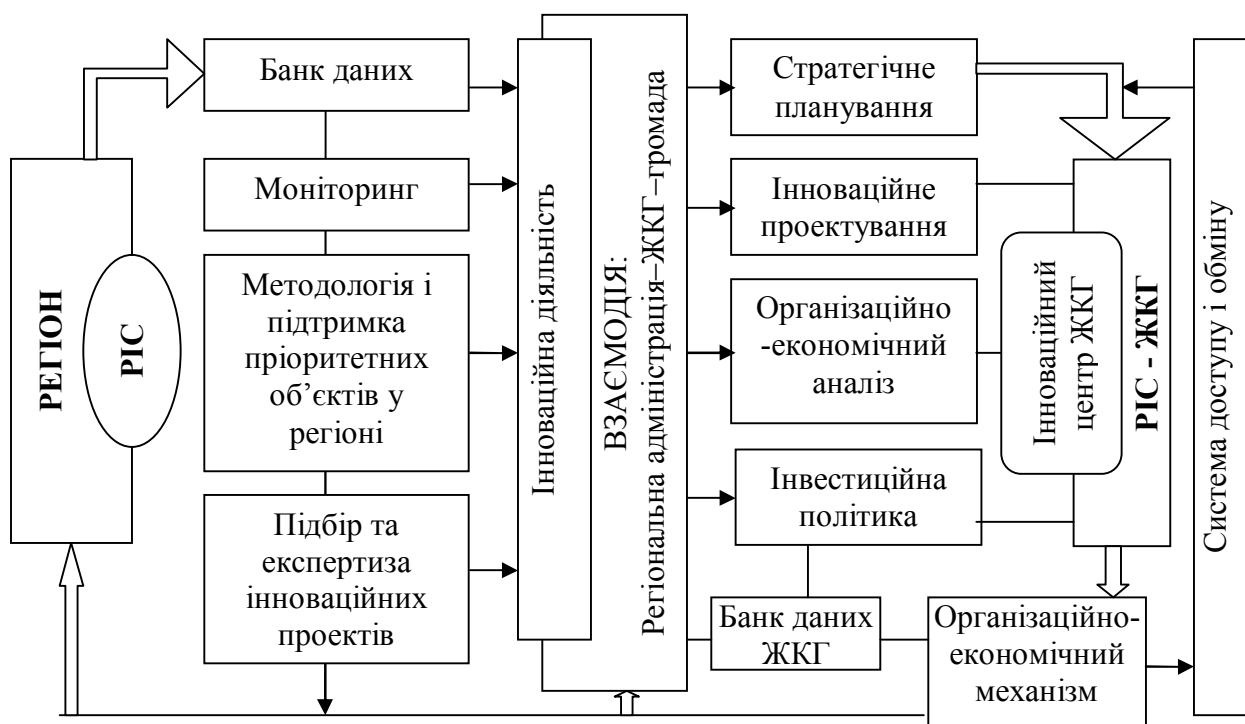

Рисунок 1 – Логіко-структурна модель взаємозв'язку PIS та ЖКГ

В модельному варіанті зв'язку (ЖКГ-РІС) дві системи мають зв'язки по лінії обміну даними, в задачах організаційно-економічного аналізу і стратегічного планування. РІС, як система більш масштабного наповнення також здійснює методичну і експертну підтримку модернізаційних програм та інноваційних проектів, в яких зацікавлені підприємства ЖКГ.

Список використаних джерел:

1. Лепейко Т. И. , Тищенко А. Н. , Юрьева Т. П. О реформировании жилищно-коммунального хозяйства Украины // Коммунальное хозяйство городов: Науч.-техн. сб. Вып.72. – Харьков : ХНАГХ, 2006. – С. 3–9.
2. Качала Т. М. Житлово-комунальне господарство в системі міського комплексу. Монографія – Київ : Наукова думка, 2008. – 415 с.
3. Бубенко П. Т., Димченко О. В., Кашпур А. Д. Управління системною модернізацією та розвитком житлово-комунальних підприємств. Монографія / П. Т. Бубенко, О. В. Димченко, А. Д. Кашпур – Харків : ХНУМГ, 2014. – 233 с.

ІННОВАЦІЙНО – ІНВЕСТИЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА РЕГІОНУ

О. П. РОМАНКО, канд. екон. наук, доц.
*Івано – Франківський національний технічний
університет нафти і газу
76006, м. Івано-Франківськ, вул. Карпатська 15
romolga@list.ru*

Для успішної діяльності управлінської інфраструктури регіону який має в преорітеті інвестиційно – інноваційний шлях розвитку необхідно запустити механізми розвитку інноваційної та інвестиційної інфраструктури та створити умови перехресного взаємодоповнюючого розвитку. Ділової активності інвестиційно – інноваційної діяльності є результатом ефективної взаємодії всіх учасників управлінської інфраструктури при необхідному обсязі втручання органів влади. Вказані інфраструктури необхідно розглядати окремо у випадку ліквідації негативних факторів, які гальмують розвиток чи ставлять під загрозу нормальне регіональне функціонування. Проблеми розвитку інвестиційної та інноваційної інфраструктури є загальнодержавні та індивідуальні (в територіальному та галузевому аспекти). Розвиток цих інфраструктур має спільнідотичні причини – наслідкового взаєморозвитку, що характеризують до вагому новітню конкурентну перевагу регіону. Згідно цього твердження можна розглядати два способи розвитку інвестиційно – інноваційної інфраструктури: збереження індивідуального підходу до розвитку інфраструктур або розвиток спільних підсистем інфраструктури для подальшого взаєморозвитку.

Інвестиційна інфраструктура повинна сприяти рівномірному розподілу та зменшенню ризиків інвестування, ефективному використанню інвестиційних ресурсів, спрямуванню їх до пріоритетних інноваційних галузей економіки. Саме вона визначає основну послідовність практичних дій ринкових суб'єктів та всі аспекти удосконалення інвестиційних процесів, орієнтуючись на